

Arrest

nr. 250 925 van 12 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat J. RICHIR en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 29 november 2019.

1.2. Op 15 juni 2020 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 6 juli 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn te Ilopango. U groeide op in de wijken Merliot (Santa Tecla) en Santa Lucía (Soyapango). Na het voltooien van uw secundaire schoolopleiding, hebt u allerlei activiteiten in de bouw gedaan. Nadien hebt u van 2011 tot 2016 in een callcenter gewerkt en van 2016 tot 2019 als mecanicien in de werkplaats van uw beste vriend, C. P.. U hebt een relatie met E. d. C. A. B. en samen hebben jullie drie kinderen: twee meisjes – een tweeling – van zes en een zoon van drie.

U verliet uw land van herkomst omdat u de represailles vreest van de criminele bendes die er operatief zijn. Uw problemen ontsprongen begin 2012, toen u met uw partner in de wijk San Luis (San Salvador) woonde. Op een dag klopten er een aantal bendeleden aan uw deur om geld van u af te persen. Daarna begonnen zij u herhaaldelijk te rekruteren om bepaalde zaken – drugs, wapens en bendeleden zelf – te verbergen in uw woning en om die te transporteren met uw wagen. Uiteindelijk werd dat u te veel en besloot u te verhuizen naar Australia (Ayutuxtepeque), een goed beveiligde privéwijk, waar de bewaker een kennis van u was. Daar werd u in juli 2015 echter ook benaderd door leden van een bende. Opnieuw kwamen zij aankloppen aan uw voordeur en werd er u 20 dollar afgeperst. Meteen na dat incident besloot u samen met uw gezin terug te keren naar San Luis, deze keer naar de moeder van uw partner. U kreeg hiervoor de hulp van uw overbuurvrouw in Australia, die tevens een verhuisbedrijf uitbaat. Eenmaal terug in San Luis viel u opnieuw ten prooi aan de bende en dwong men u opnieuw allerlei gunsten te verlenen. Hier kreeg u na een tijdje genoeg van, waarop u en uw gezin vanaf augustus 2019 geleidelijk aan naar Merliot verhuisden, in een huis dat uw moeder u toen geschonken had.

Ongeveer twee maanden later, op 25 oktober 2019, begaf u zich met de bus van Merliot naar San Luis om uw identiteitskaart te vernieuwen. Toen u afgestapt was op het centrale plein, werd u bij u naam aangeroept door onbekenden uit een witte auto. Vervolgens stapte een gewapende man uit en sleurde deze u mee in de wagen. Tijdens deze ontvoering waren drie bendeleden aanwezig, die duidelijk weet hadden van uw verhuis uit de wijk Australia. Zij persten 100 dollar van u af, namen een foto van uw identiteitskaart en bedreigden u met de dood. Te langan leste lieten ze u gaan, waarna u dezelfde dag meteen nog aangifte deed bij de politie in Santa Tecla. Om uzelf en uw gezin in veiligheid te brengen, verhuisden jullie naar La Cima bij uw grootmoeder en oom. Daar besliste u met de hulp van uw oom om El Salvador te verlaten, hetgeen u effectief deed op 26 november 2019.

Via Madrid nam u alleen het vliegtuig naar België, waar u aankwam op 27 november 2019. Twee dagen later, op 29 november 2019, wendde u zich tot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een verzoek om internationale bescherming in. Uw partner en uw drie kinderen bevinden zich nog steeds in El Salvador, namelijk bij de grootmoeder van uw partner in het afgelegen dorpje San José de la Montaña. Zij leven daar ondergedoken. Verder hoorde u via uw beste vriend en voormalige baas dat er reeds bendeleden naar u zijn komen vragen op uw werkplaats.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende zaken neer: uw internationaal paspoort (document 1), uw huidige Salvadoraanse identiteitskaart (document 2), een klachtenformulier bij de politie van Santa Tecla, alsook een authenticatie van dit document door het Salvadoraanse parket (document 3), een stapel kopieën van geboorteaktes van u en uw gezinsleden (document 4) en twee kopieën van identiteitskaarten, waaronder een vervallen exemplaar van de uwe en het huidige exemplaar van uw partner (document 5).

A. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, en evenmin dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Eerst en vooral moet er op gewezen worden dat u uitermate vage verklaringen aflegde over de incidenten die tot uw vlucht naar België zouden hebben geleid. Wat betreft de talrijke gebeurtenissen in de wijk San Luis, waar u jarenlang problemen zou hebben gekend met de MS, houdt u zich steeds op de vlakte. Zo gaf u telkens een aantal algemene voorbeelden van “gunsten” die de bendeleden van u vroegen, zonder daar enige datum of frequentie bij te vermelden (CGVS, p. 3, pp.5-6). Het is opmerkelijk dat u dan, na uitdrukkelijk vragen, nog steeds moeite ondervond om een aantal concrete incidenten te beschrijven. Ook in verband met de datering van de gebeurtenissen moest u lang nadenken en geraakte u niet verder dan “begin 2012” en “eind 2012” (CGVS, p.8). Daarenboven zijn uw beschrijvingen van de gebeurtenissen van uw eerste verblijf in San Luis quasi identiek aan deze van tijdens uw tweede verblijf in diezelfde wijk: telkens opnieuw benoemt u een aantal algemene voorbeelden van “gunsten”, terwijl er expliciet gepeild werd naar concrete incidenten met die bende (CGVS, pp.8-10). Het weinig doorleefde karakter van uw verhaal en het feit dat u na uitdrukkelijk vragen geen duidelijkheid kan scheppen over de gang van zaken zetten uw geloofwaardigheid een eerste maal op de helling.

Daarnaast stuitte het CGVS op een aantal flagrante tegenstrijdigheden binnen uw relaas. U was, meer bepaald, allerm minst consistent wat betreft de frequentie van de vermeende gebeurtenissen. Zo stelde u dat men u in de wijk Australia eenmaal kwam bedreigen in april 2015 (CGVS, p.8). Toen er nogmaals gevraagd werd naar de periode van dat incident, antwoordde u: “ongeveer juli 2015” (CGVS, p.9). Gezien er, aldus uw feitenrelaas, slechts één bendegerateerd incident plaatsvond in Australia, is het op zich al merkwaardig dat u zich zou vergissen in de datum daarvan. Nog vreemder is dat u verder in het persoonlijk onderhoud nog bijkomende incidenten in Australia aanhaalt: “En ook in Australia, ze wisten dat ik toen naar een privé-colonia was verhuisd en dat ik een auto had. Het is ook zo dat ze mij toen belden en als een transportmiddel gebruikten. Dat gebeurde ook regelmatig” (CGVS, pp.8-9). Meteen daarna herhaalde u nog eens dat ze u ook in Australia als taxichauffeur gebruikten (CGVS, p.9). Het feit dat u uw verklaringen hieromtrent wijzigt doet uw geloofwaardigheid geen goed. Het ondermijnt namelijk uw voorgaande verklaringen en werpt een rookgordijn op wat er zich precies zou hebben afgespeeld in die wijk, en hoeveel keer.

Er dient eveneens te worden aangestipt dat u gedurende uw eerste interview bij de DVZ nooit vermeld hebt dat u in Australia woonde; uit uw verklaringen op het CGVS kan worden afgeleid dat dit de periode 2012-2015 betreft, wat toch wel aanzienlijk lang is om dit niet als woonplaats te vermelden (CGVS, pp.8-9). Uw adres in Australia staat ook nergens aangeduid op de kopieën van de identiteitskaarten die u zelf voorlegde (document 5). Hierdoor rijst de vraag of u daadwerkelijk op die plaats gewoond hebt en of de vermeende bedreigingen dan ook werkelijk zouden hebben plaatsgevonden. Tijdens datzelfde interview bij de DVZ gaf u ook uitdrukkelijk aan dat u een maand voor uw vertrek naar België in Santa Tecla woonde (DVZ-verklaring, rubriek persoonsgegevens, p.6). Op het CGVS verklaarde u echter tweemaal dat u de laatste maand voor uw vlucht in de wijk La Cima (San Salvador) verbleef bij uw grootmoeder (CGVS, p.6, p.11). Kortom brengt uw contradictoire uitleg omtrent uw woonplaatsen uw geloofwaardigheid nog verder in het gedrang. Temeer blijkt uit het administratief dossier dat de verklaringen bij de DVZ aan u werden voorgelezen en voor goedkeuring door u werden ondertekend. Bovendien heeft u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS op geen enkel moment melding gemaakt van fouten of verwarringen tijdens het gehoor op de DVZ (CGVS, p.2).

Voorts blijkt uit de informatie die u aanbracht dat uw ingeroepen vrees maar weinig overeenstemt met uw handelswijze na de vermeende incidenten. Om te beginnen zijn er een aantal sterke twijfels in verband uw talloze verhuizen en de vrees die u inroept. Indien er enig geloof gehecht kan worden aan uw verblijf in Australia, in casu quod non, is het opmerkelijk dat u na één poging tot afpersing halsoverkop zou verhuizen. De wijk Australia is immers, aldus uw verklaringen, een afgesloten privéwijk met een grote toegangspoort en eigen bewakers, waarvan u iemand kende (CGVS, p.5). Bovendien weegt dat ene bezoek van die pandillero aan uw deur zeer licht tegenover de lange periode van gedwongen arbeid voor de bende in San Luis, waar u dan wel nog een hele tijd gewoond hebt na de eerste aanvaring in 2012. Nog merkwaardiger is dat u, van alle mogelijke plaatsen, terug naar San Luis verhuist, terwijl u daar voorheen al die tijd gerekruteerd zou zijn en diezelfde bende uit San Luis u nog altijd bestookte met telefoontjes (CGVS, pp.5-6, pp.8-9).

U zou zelfs met een verhuishwagen terug naar San Luis gegaan zijn, wat moeilijk te begrijpen valt indien u zich niet veilig zou voelen en ietwat onder de radar zou willen blijven. Geconfronteerd met deze bedenkingen, antwoordde u: “het is zo dat we daar terecht konden omdat we daar ook eerst gewoond hadden, het is ook wel zo dat als je ergens naartoe verhuist waar je niemand kent, dat je daar dan meer gevaar loopt omdat je daar dan alleen bent en niemand kent”. Dit is allerminst een logische gang van zaken en doet vermoeden dat uw onveiligheid wel zeer relatief moet zijn geweest. Per slot van rekening waren er verschillende, veiligere plaatsen waar u eerder naartoe verhuisd kon zijn, zoals het huis van uw grootmoeder in La Cima en het huis van de grootmoeder van uw vriendin in San José de la Montaña (CGVS, pp.5-6).

Het CGVS stelt zich eveneens vragen bij uw gedrag omtrent de ontvoering op 25 oktober 2019 die u aanhaalde. Aan de ene kant is het, in overeenstemming met de voorgaande bedenking, eigenaardig dat u zich nog maar eens naar San Luis begeeft. In die periode had u immers een veilig onderkomen gevonden in een huis van uw moeder in Merliot (CGVS, p.6). Dat u zich dan opnieuw naar San Luis begeeft, waar al uw problemen ontsprongen zijn, doet dan ook de wenkbrauwen fronsen. Uw toelichting hierbij, namelijk dat u daarheen ging om uw adres op uw identiteitskaart te wijzigen, weegt niet op tegen de mogelijke risico's inherent aan San Luis en de bende die er operatief is (CGVS, p.3, p.6). Aan de andere kant zou u volgens uw verklaringen op het CGVS gestopt zijn met werken één dag voor het ontvoeringsincident op 25 oktober 2019. Dit werkt zeer sterke verbazing. Op dat moment was u immers nog niet van plan om uit El Salvador weg te vluchten; uw moeder had u recentelijk een huis geschonken in Merliot en u ging daartoe het adres op uw identiteitskaart laten wijzigen, omdat u in dat huis wilde verblijven (CGVS, p.6, p.10). Eveneens gaf u aan dat u nooit enige problemen met de bendes hebt gekend op uw werkplaats (CGVS, p.11).

Het is tevens belangrijk op te merken dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is bij u geenszins het geval. Conform het geheel van uw verklaringen kwam u vanaf 2012 herhaaldelijk in contact met bendeleden en hun criminele activiteiten; zij rekruteerden u zelfs (CGVS, p.5, p.8-9). Hiervoor hebt u lange tijd nooit hulp of bescherming gezocht, noch bij de politie, noch bij het parket, noch bij andere niet-gouvernementele steunorganisaties. Dit is zeer eigenaardig, gezien u verklaarde dat u iemand kent bij de plaatselijke politie, volgens u “een vriend van de familie”, die u later wel degelijk hielp met uw aangifte (CGVS, p.7). Pas op 25 oktober 2019, maar liefst acht jaar later, deed u voor het eerst aangifte bij het Salvadoraanse parket na het vermeende ontvoeringsincident; u diende hiervoor een klachtenformulier in (CGVS, pp.10-11; document 3). U verklaarde hieromtrent dat zij u nooit meer gecontacteerd hebben in verband met die klacht (CGVS, p.11). Eveneens zou u rond die periode een plaatselijke advocaat geconsulteerd hebben, hoewel u zich zijn naam niet meer herinnert (CGVS, p.7). Het valt allerminst te begrijpen dat u acht jaar lang bij geen enkele plaatselijke instantie gewag gemaakt hebt van uw voortdurende problemen, dat terwijl uw familie een advocaat kende en connecties heeft bij de Salvadoraanse politie, maar dat u dan wel aangifte deed één maand voor uw vertrek naar België. Dit doet vermoeden dat uw klacht louter een gesolliciteerd karakter had. U kan derhalve bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de autoriteiten in uw land van herkomst niet bij machte of onwillig zouden zijn om met betrekking tot uw problemen op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, §2 van de Vreemdelingenwet.

Als laatste blijkt uit uw neergelegde verklaringen dat u, althans na het vermeende voorval op 25 oktober 2019, in wezen nooit meer in contact gekomen bent met de bendes. Volgens u zouden enkele bendeleden dan wel nog langs geweest zijn bij uw voormalige baas en beste vriend, C. P., en zouden ze naar u gevraagd hebben (CGVS, p.6). Dit valt echter moeilijk te geloven, gezien u wat later tijdens het persoonlijk onderhoud stelde dat de bendes u enkel bij u thuis opzochten en nooit op uw werkplaats (CGVS, p.11). Hierin spreekt u zichzelf dus tegen. Uw vriendin en uw kinderen in El Salvador, daarentegen, hebben geen verdere problemen meer gekend met de bendes uit uw verleden (CGVS, p.12). Daaruit vloeit voort dat er geen indicaties zijn dat deze actoren in El Salvador momenteel nog steeds naar u op zoek zijn.

De som van alle voorgaande vaststellingen betekent dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk persoonlijk geïdendeerd werd door een criminele bende in El Salvador, noch dat u daarom bij terugkeer vergeldingen vreest van hen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, evenmin dat u een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op bovenstaande appreciatie te werpen. Uw internationaal paspoort en uw identiteitskaart tonen louter uw herkomst, nationaliteit, identiteit en reisweg aan, hetgeen momenteel niet betwist wordt door het CGVS (document 1, 2). Het klachtenformulier bij de politie van Santa Tecla en de authenticatie van het Salvadoraanse parket kunnen op zichzelf staand de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen (document 3). Om enige bewijskracht aan een document te ontleen, dient het immers te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. De kopieën van de geboorteaktes die u neerlegde duiden enkel aan waar en wanneer u en uw kinderen geboren zijn (document 4). Voorts tonen de kopieën van de identiteitskaarten van u en uw vriendin alleen aan dat u ooit in San Luis en in Merliot (Santa Tecla) geregistreerd stond, maar bewijzen geenszins de problemen die u zou hebben gekend en de vrees die u inroept (document 5). Er dient ook nog aangestipt te worden dat u, volgend op het persoonlijk onderhoud, een link naar een aantal artikels in verband met de onveiligheid in uw wijk heeft voorgelegd. Dient evenwel te worden opgemerkt dat hiermee niet bewezen wordt dat u zelf ooit het slachtoffer zou zijn geworden van bepaalde feiten. Wat tot slot betreft de kopie van een document waarop uw naam en die van een advocaat staat, stelt het CGVS vast dat dit niets zegt over de eventuele inhoud van dit stuk. Geen van deze documenten herstelt het geloof in de door u aangebrachte asielmotieven.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïdendeerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïdendeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 15 juni 2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 17 juni 2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

B. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, § 2 van de Conventie van Genève; van artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet; van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 3 van het EVRM en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheids- en het voorzorgsbeginsel.

Verzoekende partij wijst erop dat de problemen met MS13 in 2012 plaatsvonden en dat het daarom moeilijk voor hem is om zich de precieze data ervan te herinneren, en dat hij wel concrete voorbeelden heeft gegeven van de problemen die hij met MS13 ondervond. Verzoeker citeert uit pagina 5 en pagina 8 van de notities persoonlijk onderhoud om dit te staven, en haalt landeninformatie aan om te staven dat MS13 een gevaarlijke bende met gewelddadige praktijken is.

Verzoeker stelt dat hij zijn verblijf in Australia niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken omdat hij dacht dat hij er niet over moest spreken en de belangrijke elementen van zijn relaas de door MS 13 gedane afpersingen, bedreigingen en de ontvoering betreffen. Volgens verzoekende partij liet de ambtenaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken hem niet alle details vertellen, aangezien verzoeker de laatste was en zijn dossier snel werd behandeld. Verzoeker werd bovendien opgedragen de feiten samen te vatten en alleen het belangrijkste te vertellen, en er kan dan ook uit deze weglating bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen besluit worden getrokken.

Verzoekende partij geeft toe dat hij zich vergiste voor wat betreft de eerste keer dat hij bedreigd werd in 2015 en volhardt dat het in april 2015 was. Hij voert aan dat er veel data zijn en dat de feiten oud zijn, en benadrukt dat hij het verloop van de ontvoering zeer precies heeft beschreven. Verzoeker stelt veel problemen te hebben, en kan zich daarom de gebeurtenissen niet precies herinneren.

Betreffende de terugkeer naar San Luis voert verzoekende partij aan dat hij er terugkeerde om er bij zijn schoonmoeder te wonen en er door familie omringd was, in tegenstelling tot in Australia waar hij op niemand kon rekenen. Verzoeker stelt te hebben gehoopt dat hij in San Luis geen ernstige bedreigingen meer zou ondergaan, doch vroegen ze hem daar om geld en nadien om gunsten. Verzoeker moest drugs en wapens bijhouden, eerst voor één of twee dagen en om de twee maanden, nadien gebeurde dit vaker en moest verzoeker de zaken vijftien dagen bijhouden. Verzoekende partij stelt ook één maal twee bendeleden te hebben moeten verstoppen en een maand later drie bendeleden, en zocht nadien een oplossing om opnieuw te verhuizen.

Aangaande het feit dat verzoeker slechts laattijdig bescherming zocht in El Salvador voert hij aan dat El Salvador door bendes geleid wordt, dat de politie niet voldoende bescherming kan bieden voor afpersingen, en dat de politie zelf verantwoordelijk is voor een deel van het uitgeoefende geweld.

Verzoeker citeert in verband hiermee pagina 10 van de COI Focus “El Salvador: Situation Sécuritaire” van juli 2019, het artikel “*Violence des gangs, violence sexiste et crime de haine en Amérique Centrale*” en een verslag van de “*Commission de l’immigration et du statut de réfugié du Canada*”. Verzoeker probeerde eerst zelf oplossingen te zoeken door meerdere keren te verhuizen en zijn leven werd voor de ontvoering nooit rechtstreeks bedreigd. Verzoekende partij voert ook aan dat El Salvador niet op de lijst van veilige landen staat waarvoor een gebrek aan bescherming van de nationale autoriteiten moet worden aangetoond en stelt dat verwerende partij geen enkel element aandraagt dat aantoonde dat de Salvadoraanse autoriteiten verzoeker bescherming konden bieden.

Voor wat betreft het feit dat zijn familie geen problemen meer heeft gekend, voert verzoeker aan dat zijn familie in San José Montaña verblijft en er niet door de bende zullen worden teruggevonden. Verzoeker kan zich er echter niet schuilhouden aangezien zijn belagers een foto hebben van zijn identiteitskaart en hem dankzij de informatie erop overal kunnen lokaliseren waar hij woont.

Verzoeker wijst op de context van het geweld waarin hij zich bevond, en die zijn houding en weerstandsvermogen rechtvaardigt, alsook het gedateerd karakter van de feiten en de stress die zijn vermogen om alles te kunnen uitleggen aantastten.

Hij vraagt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en haar de vluchtelingenstatus te verlenen, of de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen, en uiterst subsidiair de bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2 § 1, 2° van de Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten bijkomend onderzoek te doen.

2.2. Verzoekende partij voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Betwiste beslissing;
2. EASO, “*The gang of Mara Salvatrucha*”, augustus 2018;
3. COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 15 juli 2019 ;
4. Vickie Knox, « *Violence des gangs, violence sexiste et crime de haine en Amérique Centrale : réponse de l’Etat face à la responsabilité de l’Etat* », 2018 ;
5. CNDA, « *El Salvador : rapport de la mission d’étude – partie 1 Les gangs au El Salvador et la situation des personnes témoins d’actes criminels et de dénonciateurs de la corruption* », september 2016 ;
6. US Department of State, « *El Salvador 2018 Human Rights Reports* », 2018;
7. Attest BJB.

3. Nieuwe elementen

Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 22 februari 2021 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: COI Focus “*El Salvador: Situation Sécuritaire*” van 12 oktober 2020 (hyperlink) en COI Focus: “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 17 december 2020 (hyperlink).

4. Ontvankelijkheid van de middelen

4.1. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissingen kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.2. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan

internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkervijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Na grondige analyse van het administratief dossier, de verklaringen van verzoeker tijdens de persoonlijke onderhouds bij het CGVS, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, komt de Raad tot volgende vaststellingen met betrekking tot verzoekers vluchtmotieven.

De kern van verzoekers vluchtmotieven kan worden samengevat als volgt. Verzoeker woonde achtereenvolgens in Ciudad Merliot in Santa Tecla, in Santa Lucia in Soyapango, en in San Luis in San Salvador. In San Luis moest verzoeker vanaf begin 2012 regelmatig gunsten doen voor bendeleden van MS. Daarom verhuisde hij met zijn vrouw en kinderen naar Australia, een beveiligde wijk. Bendeleden van bende 18 persten hem hier in april 2015 af. Verzoeker verliet Australia en ging terug in San Luis wonen, ditmaal bij zijn schoonmoeder. In San Luis dwongen MS-bendeleden verzoeker opnieuw regelmatig tot gunsten, zoals het verbergen van drugs of wapens. Verzoeker verhuisde daarom met zijn gezin naar Ciudad Merliot. Op 25 oktober 2019 ging verzoeker terug naar San Luis om het adres op zijn identiteitskaart te veranderen. Hij werd door de bendeleden van Australia gedurende tien minuten in een auto vastgehouden en met de dood bedreigd indien hij niet verder het afpersingsgeld zou betalen. Verzoeker deed aangifte hiervoor bij de politie en verhuisde met zijn gezin naar zijn grootmoeder in La Cima. Zijn gezin verblijft nu bij de grootmoeder van zijn partner in San José de la Montaña. Op de werkplaats van verzoeker zijn bendeleden van MS nog naar hem komen vragen omdat ze gunsten van hem willen. Verzoeker vreest bij terugkeer naar El Salvador door bende 18 of bende MS te worden vermoord.

6.3. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn paspoort en identiteitskaart neerlegt. De Raad acht zijn Salvadoraanse nationaliteit genoegzaam bewezen. Verzoeker legt ook een kopie neer van zijn vervallen identiteitskaart, kopieën van de huidige en vervallen identiteitskaarten van zijn partner, alsook kopieën van de geboorteaktes van zijn familieleden. Deze documenten hebben geen betrekking op verzoekers vluchtmotieven.

Verzoeker legt ook het klachtenformulier neer van zijn aangifte van de ontvoering bij de Salvadoraanse politie, alsook een authenticatie van dit document door het parket. Deze documenten kunnen niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker werkelijk ontvoerd werd door bende 18, daar het om de aangifte van de ontvoering door de verzoeker zelf gaat, waarbij ervan kan worden uitgegaan dat deze louter

gebaseerd is op verzoekers verklaringen. Verzoeker legt ook een document neer met links naar artikels en video's over de algemene situatie in San Luis en Ciudad Merliot (notities PO, p. 7), die evenwel zijn persoonlijke problemen niet aantonen.

Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, stelt de Raad vast dat de door verzoeker neergelegde documenten als dusdanig niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Daargelaten de vraag of de door verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten verband houden met de criteria in de vluchtelingendefinitie komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen feiten.

Betreffende de problemen met bende 18 legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over het moment dat de afpersing in Australia plaatsvond: eerst verklaart hij dat dit in april 2015 was (notities PO, p. 8), en nadien in juli 2015 (notities PO, p. 9). Waar verzoeker aanvoert dat hij het zich niet goed kan herinneren omdat er veel data zijn en hij problemen heeft, merkt de Raad op dat de afpersing in 2015 tot de drastische beslissing van verzoeker leidde om Australia te verlaten, en uiteindelijk ook tot de beweerde ontvoering en verzoekers daaropvolgende vertrek uit El Salvador, en er dan ook verwacht kan worden dat hij dit cruciaal feit in de tijd kan situeren. Verzoeker staft bovendien niet dat hij aan geheugenproblemen lijdt die het afleggen van coherente verklaringen zouden kunnen bemoeilijken.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen over de problemen die tot zijn vertrek uit El Salvador leidden niet aannemelijk zijn. Verzoeker verklaart vooreerst dat hij toen hij nog in San Luis woonde werd afgeperst door MS (notities PO, p. 8), en gedurende langere periode door hen als "*hulpje*" (notities PO, p. 10) en "*verplicht medewerker*" (notities PO, p. 11) werd gebruikt. Deze problemen met MS zetten verzoeker uiteindelijk aan tot de verhuis naar Australia, van waaruit hij echter nog steeds verder moest werken voor MS als chauffeur (notities PO, p. 9). Dat verzoeker dan na één afpersing door bende 18 besloot halsoverkop terug te keren naar San Luis (notities PO, p. 9), terwijl hij in San Luis langdurigere en ernstigere problemen kende dan in Australia, is niet geloofwaardig. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij terugkeerde naar San Luis omdat het veiliger is als men ergens mensen kent (notities PO, p. 9) en voert in het verzoekschrift aan dat de beslissing om terug te keren naar San Luis voortkwam uit het feit dat hij er bij zijn schoonmoeder ging wonen en er zich meer beschermd voelde. Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat hij zich in 2019, elders in veiligheid stelde door eerst naar Ciudad Merliot te verhuizen, en na de ontvoering naar zijn grootmoeder in La Cima. Zijn vrouw en kinderen bracht hij bij zijn vertrek in veiligheid bij de grootmoeder van zijn vrouw in San José de la Montaña, waar zij nog altijd verblijven. Hieruit blijkt dat verzoeker over verschillende plaatsen in El Salvador beschikt waar hij zich bij een familielid kon vestigen, waardoor het niet logisch is dat hij in 2015 terugkeerde naar San Luis. Dat het huis in Ciudad Merliot ten tijde van de problemen in Australia nog verhuurd was (notities PO, p. 10), doet geen afbreuk aan deze vaststelling daar verzoekers moeder ook in Ciudad Merliot verblijft, en verzoeker er opgroeide (notities PO, p. 3). Verzoeker had dus aanknopingspunten om te verblijven in Ciudad Merliot, en het is dan ook niet logisch dat hij gezien zijn problemen in San Luis terug naar San Luis zou keren. Verzoeker verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud nog dat de bendes hem toch eender waar zouden kunnen vinden (notities PO, p. 9), doch vormt dit geen voldoende verklaring waarom hij zich terug naar San Luis zou begeven, de wijk waarvan hij verklaart dat hij er veelvuldig door de bendeleden werd verplicht om risicovolle klusjes op te knappen en er bendeleden zich in zijn woning voor de politie kwamen verstoppen (notities PO, p. 10), hetgeen ontegensprekelijk een risico zou gevormd hebben voor verzoeker, indien hij daadwerkelijk voor represailles door de bendeleden vreest.

Daarenboven stelt de Raad vast dat de verklaringen van verzoeker over zijn kortstondige ontvoering in 2019, die de aanleiding vormde voor zijn vertrek, evenmin aannemelijk zijn. Het is immers niet logisch dat bende 18 verzoeker in 2019 nog zou zoeken. Verzoeker verklaart immers dat hij in 2015 het gevraagde eerste bedrag aan afpersingsgeld betaalde en daarna meteen verhuisde (notities PO, p. 5). Dat de bendeleden na zijn vertrek aan de bewaker van de wijk zouden hebben gezegd dat dat ze verzoeker zouden vermoorden omdat hij de wijk had verlaten (notities PO, p. 5), is slechts een blote bewering van verzoeker en niet logisch aangezien uit niets blijkt dat verzoeker zich verzet zou hebben tegen de eisen van bende 18 in Australia. Dat de bendeleden van bende 18 verzoeker in oktober 2019

in San Luis zouden ontvoeren louter omwille van het feit dat hij vier jaar eerder uit Australia vertrok (notities PO, p. 6), is dan ook niet aannemelijk.

Dat verzoeker in San Luis door MS verplicht werd om met hen mee te werken is evenmin aannemelijk, omwille van bovenvermelde reden dat het dan niet logisch zou zijn dat verzoeker in 2015 terugkeerde naar San Luis, terwijl hij over verschillende alternatieve woonplaatsen beschikte en met quasi zekerheid wist dat hij in San Luis tot medewerking met de bende zou worden verplicht. Het is evenmin logisch dat verzoeker, nadat hij omwille van de problemen in San Luis naar Ciudad Merliot was verhuisd, er nog zou terugkeren louter om zijn adres op zijn identiteitskaart te wijzigen. Verzoeker stelde zich dan immers terug bloot aan verplichte samenwerking met MS.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker verklaart in oktober 2019 enkel klacht te hebben neergelegd in verband met de ontvoering en niet in verband met de langdurige problemen die hij kende met MS, hetgeen niet logisch overkomt daar verzoeker stappen ondernam om bescherming te zoeken tegen bende 18 en hij, gezien hij verklaart eveneens een vrees te koesteren ten aanzien van MS, het dan ook te verwachten zou zijn dat hij meteen ook de nodige stappen zou ondernemen om ook zijn bescherming ten aanzien van MS te verzekeren. Waar de bestreden beslissing stelt: *“Conform het geheel van uw verklaringen kwam u vanaf 2012 herhaaldelijk in contact met bendeleden en hun criminele activiteiten; zij rekruteerden u zelfs (CGVS, p.5, p.8-9). Hiervoor hebt u lange tijd nooit hulp of bescherming gezocht, noch bij de politie, noch bij het parket, noch bij andere niet-gouvernementele steunorganisaties. Dit is zeer eigenaardig, gezien u verklaarde dat u iemand kent bij de plaatselijke politie, volgens u “een vriend van de familie”, die u later wel degelijk hielp met uw aangifte (CGVS, p.7). Pas op 25 oktober 2019, maar liefst acht jaar later, deed u voor het eerst aangifte bij het Salvadoraanse parket na het vermeende ontvoeringsincident; u diende hiervoor een klachtenformulier in (CGVS, pp.10-11; document 3). U verklaarde hieromtrent dat zij u nooit meer gecontacteerd hebben in verband met die klacht (CGVS, p.11). Eveneens zou u rond die periode een plaatselijke advocaat geconsulteerd hebben, hoewel u zich zijn naam niet meer herinnert (CGVS, p.7). Het valt allerminst te begrijpen dat u acht jaar lang bij geen enkele plaatselijke instantie gewag gemaakt hebt van uw voortdurende problemen, dat terwijl uw familie een advocaat kende en connecties heeft bij de Salvadoraanse politie, maar dat u dan wel aangifte deed één maand voor uw vertrek naar België.”* merkt de Raad dus bijkomend op dat verzoeker bij zijn uiteindelijk zoektocht naar bescherming enkel bescherming zocht ten aanzien van zijn belagers van bende 18, en niet ten aanzien van de bendeleden van MS. Dit doet in het geheel afbreuk aan de geloofwaardigheid en ernst van verzoekers vrees ten aanzien van MS. Waar verzoekende partij aanvoert dat hij eerst zelf oplossingen probeerde te zoeken door zelf te verhuizen en ernstigere feiten afwachtte alvorens de politie te contacteren, doet dit geen enkele afbreuk aan het feit dat het niet aannemelijk is dat verzoeker uiteindelijk naar de politie stapte maar niets vermeldde over de aanhoudende problemen met bende MS.

Verzoekers argumenten met betrekking tot het feit dat de Salvadoraanse politie geen bescherming kan bieden zijn niet dienstig, daar de door verzoeker aangehaalde feiten niet aannemelijk zijn bevonden.

Waar verzoeker nog beweert dat bendeleden van MS nog aan zijn collega C. P. naar hem zijn komen vragen, kan hier geen geloof aan worden gehecht aangezien het op basis van voorgaande niet aannemelijk is dat verzoeker verplicht werd om voor MS te werken.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoeker derhalve het voordeel van de twijfel niet kan gegend worden.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt omwille van zijn beweerde problemen met bendeleden in Australia en San Luis.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden

zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. *Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*"

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht. Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" dient te lopen. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen wordt aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door verwerende partij blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in El Salvador.

7.3. In zoverre verzoeker zich, wat het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet betreft, baseert op de bovenvermelde vluchtmotieven, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bovenstaande vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat hij zijn beweerde problemen met bendeleden niet aannemelijk maakt. Verzoeker brengt verder geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in zijn hoofde kan worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

7.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat "most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons" (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport "An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador" van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als "highly targeted and individualized" wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus, p. 11-19; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus Situation *Sécuritaire*, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd; noch blijkt dat het type wapens

dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

8. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET